

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.509/2012/6.szám

A Kúria a dr. Gazdag Péter ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Szabó Erzsébet jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. január 26-án kelt 8.K.31.166/2011/16. számú végzésével kijavított 9. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 8.K.31.166/2011/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 180.150 (száznolcvanezer-egyszáz-ötven) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél 2001-2005 évekre vonatkozóan személyi jövedelemadó bevallások utólagos vizsgálatára került sor, a megismételt eljárásban az első fokú hatóság a terhére 1.801.433 Ft adóhiányt állapított meg, az adóhiány után 900.716 Ft bírságot és 876.511 Ft késedelmi pótlékot szabott ki. Nyitó tételként 50 millió forintot vettek figyelembe elfogadva az 1999. decemberi felperesi édesanyától származó ajándék meglétét, viszont elutasították az 1997-1998-as tőzsdei ügyletekből származó összeg 2001. január 1-jei rendelkezésre állását. Szintén elvetették ... szerb magánszemély kölcsön visszafizetését.

A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes a 2010. december 11. napján kelt 4045378470 számú határozatával az első fokú határozatot annak helyes indokaira történő utalással helybenhagyta.

A felperes keresetében változatlanul állította, hogy 2001. január

1-jei nyitó mérlege 78.300.000 Ft volt, az élettársi vagyonszerzési szerződésben rögzítettekkel egyezően, továbbá az 1997. évben megszerzett 25.514.075 Ft-ot kölcsönadta szerb ismerősének, amit 2004. októberében kapott vissza. Elfogadhatatlannak tartotta, hogy az alperes nem fogadta el a külföldi személy kölcsön visszafizetését, illetőleg ezzel összefüggésben sérelmezte, hogy a külföldi adóhatósági megkeresésre adott választ nem ismerhette meg.

A felperes keresetét a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletével elutasította. Az élettársak között létrejött vagyoni szerződés álláspontja szerint csak azt tanúsította, hogy milyen összegű vagyonnal rendelkezett annak megkötésekor, de annak egy évvel későbbi rendelkezésére állását nem. A szerb állampolgár részére történő kölcsönnyújtással összefüggésben értékelte a külföldi megkeresés eredményét, a kölcsönvevő nyilatkozatát, az adóbevallásait, illetve a kölcsönszerződést szerkesztő ügyvéd nyilatkozatát. Utalt arra is, hogy a közjegyző előtt tett nyilatkozat csak azt igazolta, hogy a nyilatkozatot a nyilatkozó személy megtette.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésével keresetének helyt adó ítélet meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítéletnek és az alperesi határozatnak az első fokú adóhatósági határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezésével új eljárás és új határozathozatalra történő kötelezését kérte. Állította, hogy fedezethiánya nem keletkezett, hiszen 2001. január 1-jén 78.300.000 Ft megtakarítással rendelkezett, melyet a házassági vagyoni megállapodás is alátámaszt. Nézete szerint ellentmondásos a nyitó egyenleg megállapítás a bíróság és hatóság részéről, mert az édesanyjától 1999. decemberi ajándékot elfogadta, míg az egy évvel későbbi vagyoni megállapodásban rögzített megtakarítást azon az alapon nem, hogy annak rendelkezésre állása nem igazolt. Szerinte a külföldi hatóság megkeresésre adott válasza csupán a 2000. szeptember 7. és 2003. február 10. időpont között vizsgálta a kölcsönvevő jövedelmi viszonyait, ezzel szemben annak visszafizetése 2004. október 22-én történt meg. Így több, mint másfél évre nincs adat, melyre nem tér ki az ítélet. Miután a kölcsönvevő a kölcsön összegét nem használta fel, így kizárólag a 3,5 milliós kamat kigazdálkodása volt a feladata, ami pedig nem életszerűtlen. A nyilatkozat nem került kellő súllyal értékelésre és nem adott arra sem magyarázatot a jogerős ítélet, hogy az ajándékba kapott 50 millió forint behozatala során miért nem tulajdonított jelentőséget a külföldi eredetnek és a bejelentés hiányának, míg ezzel szemben a kölcsön visszafizetése esetén igen. Azt is kiemelte, hogy az első fokú ítélet az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (3) bekezdésének 2006. szeptember 15. napját követő szerzésekre irányadó jogi

szabályozást alkalmazta, így jóval szigorúbb követelményeket támasztott a források igazolása tekintetében. Ez már önmagában is megalapozza a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését.

Az alperesi felülvizsgálati ellenkérelem a jogerős ítélet hatályban való fenntartására irányult kiemelve, hogy a külföldi megkeresés a kölcsön visszafizetésének időpontját is felölelte, továbbá a jogerős ítélet érdemére a nem hatályos jogszabály felhívása nem hatott ki, mert a bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot ítéletében értékelte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

Nem vitásan, a Fővárosi Törvényszék ítéletében az Art. 109. § (3) bekezdésének a 2006. szeptember 15. utáni vagyongyarapodás forrásának megszerzésére vonatkozó jogszabályi szövegét idézte, melyben a jogalkotó a bizonyítási rendet leszűkítette és kizárólag az adóhatóság rendelkezésére álló, a közhiteles nyilvántartás és a jogerős hatósági határozat adatai felhasználásával fogadja el- az elévülési idő előtt szerzésre történő hivatkozás esetén- a szerzés forrásának, tényének, időpontjának igazolását. Az ítéletből azonban kitűnik, hogy a bíróság valamennyi rendelkezésére álló bizonyítékot értékelte. Bizonyítást folytatott le még a közigazgatási per során is és nem az általa hivatkozott szűkített bizonyítási rend alapján ítélte meg a tényállást, illetve hozta meg jogerős ítéletét. Ebből kifolyólag a Kúria osztja azt az alperesi felülvizsgálati ellenkérelemben kifejtett álláspontot, hogy jogsérelem e körben a felperest nem érte, hiszen a vizsgált időszakra vonatkozó és hatályos Art. 109. § (3) bekezdése szerint járt el valójában a bíróság.

A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében a bizonyítékok mérlegelését, értékelését vitatta, melyre azonban a felülvizsgálati eljárás rendkívüli jogorvoslati jellege folytán nincs lehetősége. A Pp. 206. §-a a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét rögzíti. A bíróság a tényállást a felek előadásának, a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetésével állapítja meg. Az ítélet indokolásából megállapíthatóan a törvényszék a felperes által hivatkozott kölcsönösszeg visszafizetését nem fogadta el, mivel az adóhatóság által beszerzett bizonyítékok (vallomások, nyilatkozatok, külföldi hatósági megkeresés eredménye) mind arra utaltak, hogy ennek visszafizetésére nem kerülhetett sor.

A rendelkezésre álló adatok szerint a felperes 2001. január 1-jén nem rendelkezhetett az élettársi vagyoni jogi szerződésben rögzített teljes összeggel, mivel a személyes meghallgatásakor maga nyilatkozta azt, hogy ebből már korábban, 2000. augusztusában kölcsönadott 26 millió forintot egy szerb állampolgár részére.

Így tehát ezen adatok összevetéséből is az következik, hogy a felperesnek ténylegesen 2001. január 1-jén 50 millió forint állt rendelkezésére, melyet az alperes is elismert. A bizonyítékok felülmérlegelésére vonatkozó szabályt sértene meg a Kúria, ha a kölcsön visszafizetésével kapcsolatos okiratokat, nyilatkozatokat és vallomásokat újraértékelné, mivel annak mérlegelése során a bíróság helytállóan járt el, a jogerős ítélet nem iratellenes, logikai ellentmondásokat vagy ésszerűtlen következtetéseket nem tartalmaz. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárásban csak a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen értékelése vezethet a jogerős ítéletben vizsgált és értékelt bizonyítékok újraértékeléséhez. Éppen a korábban feltárt ellentmondások vezettek arra, hogy a kölcsön visszafizetés megtörténtét a bíróság kétségbe vonta. Rámutat a Kúria arra is, hogy annak nincs különösebb jelentősége, hogy egy adott nyilatkozat milyen okirati formában került rögzítésre, mivel az ilyen okiratokkal szembeni Art. 109. § (3) bekezdésében rögzített elfogadási feltétel, hogy az hitelt érdemlően igazolja az alperesi határozatban foglalt adatoktól való eltérést, ennek pedig a felperes által bemutatott dokumentumok nem feleltek meg. Mind az alperes, mind pedig az első fokú bíróság jogszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a kölcsön visszafizetés megtörténte kétséges.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott jogszabályok megsértését nem találta megállapíthatónak és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a felperes az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Az illeték viselésére vonatkozó kötelezés a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. november 28.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró**